

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Lindsey Kelk
I HEART PARIS

Copyright © by Lindsey Kelk, 2010
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-657-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LINDZI KELK

Volim
Pariz

Prevela Nataša Andrić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Za Mejbel, Karu, Džoel i Kloj –
nadam se da me se nećete previše stideti
kad budete dovoljno odrasle da ovo čitate.*

Ogromno hvala svima u Harper Kolinsu, posebno Lin, Viktoriji, Kler i Sari. Kejt i Lusi, neverovatne ste. Li, hvala ti što si korice učinio toliko lepim da ljudi kupuju knjigu na prvi pogled. Vendi, hvala što si ubedila vlasnike knjižara da je izlože na vidno mesto, pa ljudi odmah mogu da vide njen divni omot. Liz i Kira, odličan posao, dame. Kao nekadašnji pripadnik britanskog Harper Kolinsa, iskreno cenim sve što vi i svi ostali činite za mene i veoma sam ponosna što na bilo koji način s vama saradujem.

Takođe želim da izrazim posebnu zahvalnost Semu *Kasapinu* Hutchinsonu i Džejn Gagi Grifits što su naše istraživanje Pariza učinili tako zabavnim, ali ja to uvek kažem, zar ne? Hvala Dženi Džekobi i svim njenim prijateljima na nagoveštajima i savetima, *vragolastom prodavcu* Igou, kao i onom čoveku s flašom votke u Oberkampfovoj ulici... Odgovor je i dalje: ne, hvala.

Hvala svima koji su mi pomogli da se u Njujorku osećam kao kod kuće: najboljim drugarima na svetu, Rou i Širin, Bet, Dženet, Kari, Sari (B/HS!, B/HS!), Erin, Breni, Rejčel, odanoj publici *Novog američkog top-modela* i svima koji su se smejali sa mnom, a ne meni. Cenim to. I napokon, za sve riđokose teksaske pesnike u mom životu. Volela bih da posedujem njihovu bogatu inspiraciju, motivisanost i fizičku privlačnost. Kao i petlju da predlože da to ovde obelodanim. Znae kako se kaže – tražili ste, dobili ste.

Poglavlje 1.

Njujork nije čak ni pokušao da se ohladi za ona tri dana koliko me nije bilo. Kad mi je prijateljica Erin predložila da pobegnemo na produženi vikend u kuću na plaži, umalo se nisam bacila kroz prozor njene kancelarije na osamnaestom spratu, samo da stignem što pre. Međutim, tri dana na obali samo su mi još više otežala povratak u zagušljivi grad. Prošetala sam svega dva bloka do podzemne, a štikla mi je već triput skliznula u rastopljeni, glibavi asfalt između betonskih ploča. Fuj! Zamalo da me uhvati čežnja za vlažnim letnjim subotama u Vimbldonu. Zamalo.

Jedini način da preživim na toj svelepljivoj vrućini bio je da, kad izađem, nosim što je moguće manje garderobe i da se klanjam pred oltarom klima-uređaja što duže mogu. Današnja oprema za preživljavanje sastojala se od vrlo dugačke bledoroze tunike iz *Amerikan aparela*, narukvice i – ničega više. Narukvicu sam stavila čisto da pokažem da sam uložila određeni trud u oblačenje i da nisam tek tako išetala napolje u donjem vešu. U Londonu nikada, ali zaista nikada, ne bih izašla na ulicu u nečemu tako oskudnom, ali naprosto je bilo previše vruće da bih brinula zbog opušteno kožu na nadlakticama. Kad sam napustila kuću, uopšte nisam imala osećaj da sam zaboravila da se obučem. U tom trenutku, jedva da sam bila malo bolja od one ludače što uživa da sedi samo u bademantilu i grudnjaku ispred non-stop otvorene poslastičarnice tačno preko puta mog stana.

Čim sam se našla u klimatizovanom vozu, počela sam da se teturam – kao i uvek, u elegantnom izdanju, pridržavala sam se za šipku nasred

vagona da umesto cipela navučem japanke koje uvek nosim u svojoj *mark džejkobs* torbi. U mislima sam se vratila na onaj divni trenutak kada je ta torba ušla u moj život. Čuvala sam je i pazila više od ičega što sam imala. Nikad je nisam spuštala na pod, uvek sam vodila računa da penkala imaju ispravne zatvarače i da sjajevi za usne ne cure, a nije bilo šanse, zaboga, da u nju stavim prljavu obuću u kojoj sam hodala po ulici. Preturajući po tašni u potrazi za levom japankom, htela sam da zaplačem zbog pokidanih šavova, poništenih karata za metro, izgužvanih maramica i desetak polupraznih paketića žvaka, koji su unutra pravili strašan nered. Kakav stil!

Kada sam s linije šest prešla u voz L na Junion skveru, primetila sam da počinjem da se osmehujem. Kao i uvek kad uđem u metro i krenem ka Bruklinu, osetila sam leptiriće u stomaku. Dakle, možda je ipak bilo dobro što sam ponovo u gradu. Aleks. Naravno, ne bih ni približno tako često osećala treperenje pri ulasku u voz L ako bih se jednostavno uselila kod njega, što mi je i on neprestano predlagao da učinim. Po mišljenju mojih prijatelja, bilo je smešno i besmisleno da našu vezu održavamo tako – na dve obale. Potrošila sam strašno mnogo subota i nedelja pokušavajući da nadmenhetskoj Erin – koja se nije usuđivala da ode čak ni do Četrnaeste ulice, osim ako baš nije gorelo – objasnim da Mari Hil i Vilijamsburg baš i nisu dve obale. Osim toga, nisam bila sigurna da sam spremna na taj korak. Da, volela sam Aleksa. I da, želela sam da provodim više vremena s njim. Ali da li to znači da odmah moram da počnem da živim s njim? Nije.

Pošto sam izašla iz voza i ustrčala stepenicama na ulicu, zastala sam na trenutak dok mi se oči nisu privikle na sunce. Po običaju, Aleks je stajao naslonjen uz zid na uglu Bedfordske avenije i Severne sedme ulice, udubljen u nešto na ajpodu – šta god to bilo – sa zalizanom gustom crnom kosom, malo zamršenom na potiljku kao da je upravo ustao iz kreveta. Pošto je bilo jedan po podne, pretpostavila sam da, najverovatnije, i jeste. Bila lepljiva avgustovska vrućina ili ne, Aleks nije menjao način odevanja: nosio je uzane crne farmerke pripijene uz noge i tesnu majicu s kratkim rukavima, a iz papirne čaše otpijao je kafu koja se još pušila.

Odmahnula sam glavom. Kako je mogao da pije bilo šta vrelo po ovakvom danu? Celu me je oblio znoj i od samog pogleda na tu čašu. A pogled na Aleksa učinio je da ono treperenje u stomaku preraste u

drhtavicu koja me je potpuno obuzela. Prešla sam prstima ispod očiju da obrišem moguće mrlje od maskare – jer ni najotpornija šminka nije mogla da opstane na njujorskih trideset pet stepeni – pa sam iz tašne izvadila i naočare za sunce, s namerom da ih stavim pre nego što stignem do njega.

„Hej!“ Aleks baci čašu u obližnju kantu i saže se da me poljubi. „Kako je bilo kod Erin?“

„Neverovatno“, uzvratih propinjući se na prste da ukradem još jedan, malo duži poljubac, od kojeg sam ostala bez daha. „Sledeći put treba da kreneš s nama. Provinstaun je prelep.“

„Nisam baš neki ljubitelj plaža“, odgovori on i, uhvativši me za ruku, povuče me niz ulicu. „A po izgledu tvojih ramena, reklo bi se da nisi ni ti.“

„Oh, znam.“ Povukla sam kaiš torbe nazad preko tanke bretele haljine, otkrivajući svoju prosto zanosnu kožu – crvenu kao u jastoga. „Jednostavno ne bi trebalo da izlazim iz kuće pre septembra.“

„Hm.“ Aleks mi steže ruku. „To se ne uklapa najbolje u moje planove, ali nisam sasvim protiv te ideje.“

Ponovo sam zadrhtala.

„A kakvi su ti planovi?“, upitala sam dok smo išli ka njegovom stanu. Živeo je na svega pet minuta od metroa, ali po toj vrelini je i pet minuta bilo previše.

„Ovako. Moj bend je dobio poziv da svira na festivalu“, reče dok je muljao rukom po tesnom džepu farmerica, tražeći ključ kojeg nije bilo.

„Stvarno? To je super“, zavukla sam ruku u mali džep u torbi i, kad smo stigli do vrata, izvukla ključ od Aleksovog stana. Uzeo ga je od mene sa osmehom od kojeg mi je srce preskočilo. Bilo je mučno koliko ga volim. To je kao kad bih ga vidala svakodnevno, a zatim, posle nekog vremena, prestala da ga viđam. I onda, odjednom, bacim iskosa pogled na njega i klecnu mi kolena kao da ću se istog časa srušiti, baš kao kad sam ga prvi put ugledala.

„Vidiš? Zato želim da predeš kod mene.“ Zagrlio me je oko struka i privukao sebi da me, dok smo postrance posrtali kroz ulazna vrata zgrade, još snažnije poljubi. Koža mi se naježila od iznenadne svežine klima-uređaja.

„Ili bi naprosto mogao da se setiš da nekad poneseš ključ sa sobom“, prošaptala sam ispucalih usana, sklanjajući se od njega. Ne smem da

zaboravim da kupim balzam za usne s većim zaštitnim faktorom. „Pričaj mi o tom festivalu.“

„Pričaj ti meni kako sam ti nedostajao ovog vikenda“, šapnuo je za-zuvrat, prelazeći prstom preko moje donje usne.

Čutala sam zagledavši se načas u svoje japanke. U ovakvim trenucima sam se osećala kao potpuni idiot – došlo bi mi odjurim nazad na Men-hetn, strpam sve stvari u neki džak i za tren oka dotrčim nazad u Bruklin.

„Naravno da si mi nedostajao“, uzela sam mu ključ iz ruke i otvorila vrata. „Jesi li ti svake noći tonuo u san sa suzama?“

„Kad nisi ovde, svake noći plačem dok ne zaspim“, osmehnuo mi se i otišao do frižidera da donese dva ledeno hladna piva. „Ali pošto ti nećeš da se preseliš, morao sam da smislim kako to da prebolim.“

Spustila sam torbu na jednu od njegovih izlizanih starih sofa (sve je bolje od poda) i uzela pivo. Ovo je bio savršeni trenutak za onaj razgo-vor. Da kažem: zaista želim da pređem da živim kod tebe, ali užasno se plašim. Ipak, nisam.

Aleks je nestao u spavaćoj sobi, a ja nisam pošla za njim. Umesto toga sam izvršila inspekciju stana. Mala kuhinja s trpezarijom, zatrpana kar-tonskim kutijama od brze hrane i praznim papirnim čašama za kafu. Dve ogromne, mekane sofe naspram prozora koji su pokrivali zid od poda do plafona, s čitavim Menhetnom koji se prostirao pred nama, svetlu-cavim na suncu. Iznutra nije delovalo kao da je vrelo, mrzak i okrutan. Izgledao je prelepo. Kad god bi mi dosadilo da posmatram njujorški hor-izont, ako je to uopšte moguće, uvek je tu, u uglu, bio i veliki televizor s ravnim ekranom i digitalnim rekorderom već podešenim da snima sve moje omiljene emisije.

Da li sam sasvim nerazumna? Šta je najgore što može da se desi? Use-lila bih se, bilo bi manje ambalaže za brzu hranu u kuhinji, a više dran-gulija u kupatilu. Išli bismo zajedno u krevet svako veče, budili bismo se zajedno svakog jutra, izlazili bismo, dolazili kući, gledali TV, kuvali, išli u kupovinu, čistili, uzdisali, gundali, prestali da imamo odnose, pre-stali da razgovaramo, počeli da varamo jedno drugo i završili mrzeći se.

Sjajno. Sela sam na sofu pored torbe. Ovo baš i nije bila najzdravija unutrašnja reakcija na zamisao o useljenju kod mog divnog, predivnog momka.

„Dakle, festival“, doviknu Aleks iz spavaće sobe. „Prilično je zanimljiv. Već smo svirali na njemu, a sad su nas pozvali da ponovo nastupamo, što je nešto kao naslov ispod udarne vesti na naslovnoj strani.“

„To je fantastično“, doviknula sam mu u odgovor, pokušavajući da odagnam one užasne misli iz moje glupe glave. „I, kada će to biti? Sledećeg leta?“

„Uh, naime, sledećeg vikenda.“ Pojavio se na vratima. „A to nije tako fantastično. Neko drugi je otkazao, a mi smo im bili prva rezerva.“

„Pa opet.“ Dopustila sam da mi pažnju odvuku bicepsi koji su, dok se protezao držeći se za okvir vrata, virili iz rukava majice. „Bolje i to nego dlanom po nosu. Svirka je u gradu?“

„E, to je druga priča.“ Pustio je dovratak i došao do sofe. „Biće u Parizu. U Francuskoj.“

„U Parizu, u Francuskoj?“

„U Parizu u Francuskoj.“

„Postoji li još neki Pariz?“

„Pariz u Teksasu?“*

„U redu, pametnjakoviću.“ Protrljala sam čelo. „Znači, ideš sledećeg vikenda u Pariz?“ To će mi kupiti barem još dve nedelje da razmislim o toj gluposti od selidbe.

„Mi idemo u Pariz sledećeg vikenda“, ispravio me je. „Ideš, zar ne? Posle onoga što se desilo u Los Anđelesu, shvatio sam da ne mogu da te ostavim samu u gradu.“

„Ništa se nije desilo u Los Anđelesu!“, pljesnula sam ga po butini. Nije bilo važno koliko bi se puta našalio na račun mog nesrećnog putovanja u El-Ej, jer ga i dalje nisam prebrodila. Ma koliko smešno i zabavno zvučala priča o plaćenom odlasku u Holivud radi intervjuisanja britanskog glumca u usponu, za kog se ispostavilo da je gej i koji je pritom pokušao da me ubedi da budem njegov profesionalni paravan, to me je zamalo koštalo posla, radne vize i Aleksa. Zato sam smatrala da je savršeno razumljivo što sam i dalje pomalo ogorčena i ljuta što se tiče te dogodovštine.

„U redu, u redu.“ Aleks mi je zgrabio ruke da spreči napad. „Zašto onda na to ne bi gledala kao na romantični put u Pariz. Dosad nikada nismo putovali zajedno.“

* Aluzija na američku filmsku melodramu *Pariz, Teksas* iz 1984. (Prim. prev.)

„Istina“, klimnula sam, dopustivši da pređe dlanovima preko mog struka naviše i isprepliče prste s mojim. „Osim toga, oduvek sam želela da posetim Pariz.“

„Nisi tamo nikad bila?“, upita me iznenađeno. Odmahnula sam glavom. „Ali to je tako blizu Britanije!“

„Propustila sam ekskurziju na kraju srednje jer sam upala u rupu za vreme časova geografije u prirodi“, priznala sam. „To baš i nije bio moj najsvetliji trenutak.“

„Ne znam o kakvoj rupi pričaš, ali to i liči na tebe.“ Nežno mi je poljubio usne. „Ti znaš da te volim uprkos tome što si hodajuća kataklizma, zar ne?“

„Hvala.“ Nisam zaista mogla da budem uvređena jer je to bila istina. Za sedam dana sam već slomila dve čaše. „Ipak, zar Pariz neće biti poprilično skup? Još sam švorc zbog Los Anđelesa.“

Švorc, ali predivno odevena, pomislih, samo nemoj danas.

„Ne moraš da brineš.“ Aleks počeo da uvrće pramen moje kose. „Ne bih te pozvao da pođeš sa mnom, a onda zahtevao da sve sama plaćaš.“

„Ali ja to želim.“ Namrštila sam se. „Neću da ti sve platiš. Znaš da ne spadam u takve devojke.“

„Ja sam mislio da su sve devojke u fazonu *hoću da me dečko za vikend odvede u Pariz*“, reče Aleks povukavši me za kosu. „Ili je to samo izgovor da se izvučeš s putovanja, isto kao što vrdaš da se preseliš kod mene?“

„Ne izvlačim se ni iz čega.“ Izvukla sam pramen iz njegovih ruku. „Želim da idem u Pariz, samo ne želim da ti plaćaš za mene. Naći ću neki način da to priuštim. A ako je to sledećeg vikenda, nećemo biti tu za tvoj rođendan. Ah, tvoj veliki trideseti!“

Aleksov trideseti rođendan nazirao se na horizontu već mesecima. Dok se on trudio da bude vrlo hladnokrvan u vezi s tim, meni zvanično nije bilo dopušteno da *dižem larmu ni oko čega*, što sam ja s jezika muškaraca prevela kao *ako tome ne pridajem značaj, neće se ni dogoditi*. Tipična dečačka logika koja se mogla primeniti na mnoge njegove postupke.

„Pa ko ne bi pozeleo da svoj rođendan proslavi u Parizu?“, slegnuo je ramenima. „Naša izdavačka kuća želi da izvedemo nekoliko numera za zagrevanje. Festival je u nedelju, ali ću u petak uveče biti slobodan,

tako da možemo da odemo na večeru, ili tako nešto. Šta to možemo da radimo u Njujorku što ne bismo mogli i u Parizu? Pa čak i bolje?“

Ovlaš me je poljubio i čekao da mu odgovorim. Lukava taktika jer je dobro znao da nisam sasvim pri pameti dok se ljubimo.

„Ne znam, rekla sam ti, nikad nisam bila tamo“, uspela sam da ubacim između poljubaca. „Kad krećemo?“

„U ponedeljak?“

Sklonivši ruke koje je upetljao u moju kosu, malo sam se izmakla, pokušavajući da se setim koji je dan. To je bio problem s radom od kuće – uopšte nisam imala osećaj za vreme. „Danas je utorak. Previše toga treba organizovati na poslu i kod kuće. Zaista, Aleks, to je za šest dana.“

„Pali me kad si tako pametna.“ Navaljivao je s ljubljnjem, prešao na moj vrat i oborio me na sofu. „Nema nikakvog razloga za paniku, Anđela. Spakuj torbu, kaži onima na poslu da ćeš nedelju dana pisati blog iz Pariza, ostavi Vanesu u stanu i idemo. A ako planiraš da me teroriseš tim feminacističkim stavom prema plaćanju karte, neka to onda bude poklon za moj rođendan. Ozbiljno, koliko puta moram da ti kažem da prestaneš da se premišljaš oko svega?“

„Najmanje još jednom“, rekoh predajući se. Pružila sam ruke i obavila ih oko njegovog vrata, a zatim se okrenula na sofi dok se ispod tankog pamuka tunike bez rukava njegova ruka pela uz moje bedro. „Dakle, kažeš da sam ti nedostajala za vikend.“

„Ne bi mi verovala koliko.“

Poglavlje 2.

„Kakva je to buka?“, prostenja Aleks ispod pokrivača.

„Moj telefon.“ Izmigoljila sam se iz kreveta sledećeg jutra i obrela se u dnevnoj sobi, psujući i pokušavajući da odredim odakle pišti. „Nastavi da spavaš.“ Ispružila sam ruku u mrak, za koji sam se nadala da je sofa, dok nisam napipala telefon koji je vibrirao.

„A?“, javila sam se elokventno.

„Zdravo, Anđela?“

„Ko...“, promumlah otirući san sa očiju. Koliko je uopšte sati?

„Anđela, Sisi ovde. Iz kancelarije. Još si u krevetu, spavalice?“

Nije ni čudo što sam bila zaprepašćena. Ako bih morala da imenujem svog njujorškog rivala, to bi bila Sisi. Ona je bila asistentkinja moje šefice u *Luku*, visoka, vitka, sređena, očajnički u *trendu* i, bog je blagoslovio, možda prema meni nije gajila strasnu ljubav, ali sam u nju barem mogla uvek da se pouzdam jer je bila dosledna. Sve do danas. Sranje!

„Ovaj, tuširala sam se“, slagah, apsolutno bez ikakvog razloga. Odmakla sam telefon od uva. Prema satu koji je treperio na noćnom stočiću, bilo je pola devet ujutru. Nije bilo nijednog razumljivog razloga zašto još ne bih bila u krevetu. Da li je bilo? Jesam li nešto zaboravila? „Šta nije u redu, Sisi?“

„Sve je u redu“, zakikotala se. Stvarno se kikotala. „Meri me je upravo zamolila da te pozovem i proverim možeš li danas da dođeš na sastanak tokom ranog ručka. Zapravo, ne radi se o sastanku, više o neformalnom okupljanju. U dvanaest. U *Pastisu*.“

Zamalo nisam ispustila telefon. Meri Stajn, moja urednica u *Spenser mediji* nikad za mene nije učinila ništa više do da me iz svoje kancelarije isprati na vrata, a kamoli da me je nekad izvela na ručak. „Da?“, upitala sam koliko sam i odgovorila.

„Sjajno.“ Sisi se smejuljila. Opet. „Oh, Meri mi je kazala da te obavestim da će vam se pridružiti i gospodin Spenser, kao u nazivu firme *Spenser medija*. Tako... I samo da znaš da ovo kažem s ljubavlju: trebalo bi da se lepo obučeš. Znaš već, nemoj nositi ono što obično nosiš ovde. Niti bilo šta u čemu si se ikada ovde pojavila. Treba ti nešto otmeno.“

I eto Sisi koju smo svi znali i voleli! Pre nego što sam stigla da uzmem dah i odgovorim, već je prekinula vezu. Dok sam sedela na hladnom laminatu u gaćicama, zurila sam kroz prozor u grad koji je ležao predamnom. Ručak s gospodinom Spenserom, kao u nazivu *Spenser medija*? Šta je to trebalo da znači? Moralo bi da bude nešto dobro jer nije bilo razloga da bude nešto loše.

Moje stanje je ono što jeste bilo loše, pomislih piljeći u svoj odraz na prozorskom staklu kad sam ponovo ustala. Stvarno nisam mogla da se pojavim u *Pastisu* u pamučnoj haljini i japankama, sa upravo razbarušenom kosom. Raščupana kosa, kao posle spavanja, bila je super u teoriji, ali u realnosti sam s njom izgledala baš kao da sam tek ustala i da se nisam istuširala.

„Imam li ja ovde neku odeću?“, upitah pospanog Aleksa pa sam se u spavaćoj sobi spustila na sve četiri da pod njegovim krevetom potražim neku zalutalu haljinu ili malo lepši komad odeće.

„Prilično sam siguran da si došla obučena“, promrmljao je, stavivši podlakticu preko očiju. „Znam da stalno nešto gubiš, ali nisi valjda uspela da preko noći zaturiš svoje krpice u jednosobnom stanu.“

„Smešan si.“ Ispod hrpe Aleksovih farmerica i majica izvukla sam jučerašnju haljinu na bretele. „Upravo su me zvali s posla. Moram da se nađem s Meri u *Pastisu* na ručku. Moraću do kuće da se presvučem.“

„Da živiš ovde, ne bi morala“, odgovorio mi je ne pomerivši se.

„Lepa poenta“, uzvratila sam mu dok sam se uvlačila u haljinu. Nagla sam se nad postelju, kratko ga poljubila i nežno pljesnula po glavi. „Zvaću te posle.“

„Da, da“, osmehnuo se, a tamnozeleno oči su mu i dalje bile sklopljene. „Znam da sam za tebe samo kres-šema. Ti neosetljiva, britanska srcolomko.“

Zastala sam na vratima, navukla japanke i posmatrala ga dok se u krevetu, ispod tankog belog čaršava, opet okretao prema zidu. Bila sam glupa. Zamislila sam da se svakog jutra budim s pogledom na tu neurednu crnu kosu. I da ne moram da potežem nazad na Menhetn samo zato da bih upotrebila pristojnu marku šampona i balzama, a zatim pronašla nešto što ću obući. Kako je momcima uspevalo da im kosa bude tako meka bez regeneratora? Da li je čitava kozmetička industrija bila prevara? Odmahnula sam glavom i pokušala da se usredsredim. Nije bio trenutak da brinem o efikasnosti *pantena*.

„Planiraš li uskoro da odeš ili ćeš samo tako tu da stojiš i da me izluđuješ ceo dan?“, upita Aleks ispod prekrivača, nateravši me da poskočim.

„Odlazim“, rekoh i zgrabih torbu sa sofe. „Nema me.“

„Da svratim večeras? Da popričamo o Parizu?“, viknu.

„Večeras“, potvrdila sam i zatvorila vrata za sobom.

Prvo tuširanje i *Pastis*. Onda Aleks i Pariz.

Priprema za sastanak za ručkom bila bi daleko lakša da nisam počela da smišljam milion različitih zastrašujućih scenarija na putu do kuće, pod tušem, tokom mnogih presvlačenja dok sam se premišljala šta da obučem, i za vreme brzopoteznog nanošenja šminke, za koju sam se nadala da se možda i neće istopiti na putu do *Pastisa*. Zaustavila sam žuti taksi ispred stana u *filip lim* haljini boje maslačka i zlatnim rimljankama koje sam kupila u Los Anđelesu, dajući sve od sebe da ne mislim o mogućim razlozima zbog kojih je gospodin Spenser želeo da me vidi. Možda je samo hteo da upozna devojkicu koja je intervjuisala i nehotice razotkrila Džejmsa Džejkobsa. I mnogi drugi su želeli da me upoznaju. Uglavnom žene, i mlade i stare, koje su uglavnom izgarale da mi upute pravi pokvarenjački pogled, a onda da mi onda postave preterano neukusna pitanja o mom dečku.

Ili je bio obožavatelj mog bloga. Bloga neke slučajne Engleskinje koja živi u Njujorku i uredno pravi beleške o svom svakodnevnom životu. Da, to je baš tema koja neizostavno zanima medijskog magnata u

šezdesetim. Ili je, možda, bio veliki obožavalac Šakirinog novog albuma o kojem sam nedavno pisala? A možda je bio veliki Šakirin obožavalac kojem se moja kritika uopšte nije svidela? To otpada, bila sam neviđeno prijatna. Ne. Bilo je naprosto previše mogućnosti da bih uopšte počela smisleno da nagađam.

Celim putem do centra, nadala sam se i molila da nam je Sisi rezervisala sto unutar restorana, negde blizu klima-uređaja, a ne za nekim od onih stočića napolju, što gledaju na pločnik Mitpaking četvrti i služe samo za to da vidite i budete viđeni. Međutim, dok je taksi zaokretao za ugao, ugledala sam Merin čeličnosivi paž tačno preko puta jednako autoritativne kose bele kao led. Ne samo da sam stizala poslednja već ću se na ulici preznojavati kao svinja. Fantastično. Pokušavši da iz taksija izađem u maniru prave dame, zapela sam sandalom o kaldrmu i posrnula unapred. Zadržala sam se da ne padnem u poslednjem času, ispravila se, poravnala donji deo haljine i mahnula Meri. Nisam mogla da vidim njen pogled iza velikih crnih naočara, ali bila sam prilično sigurna da osmeha, kojim mi je uzvratila, nije bilo i u njenim očima.

„Andela Klark, ovo je Robert Spenser“, rekla je pridigavši se iz stolice dok sam ja šepala oko stola. Gospodin Spenser mi je pružio ruku i stisnuo šaku veoma, veoma snažno. Ijao!

„Pa, zdravo, Andela“, reče pokazujući mi da sednem pored Meri. „Moram da kažem da već dugo želim da te upoznam. I molim te, zovi me Bob.“

Uputila sam Meri brz pogled iskosa, ali ona mi nije uzvratila jer je bila prezauzeta pljuvanjem vode nazad u čašu kako se ne bi udavila.

„Hvala ti, uh, Bobe“, odgovorila sam, smeštajući torbu između stopala ispod stola. „Baš je lepo upoznati te. Prava privilegija. Čast, zaista.“ Meri me brzo šutnu pod stolom, sprečavajući me da nastavim. To je bilo fer.

„Nema potrebe za zahvaljivanjem“, reče on glatko, klimnuvši konobaru kraj svog lakta da sipa tri velike čaše belog vina. „Uvek volim da izdvojim malo vremena za neformalne sastanke s našim zvezdama u usponu.“

Podigao je čašu. „Za tebe, Andela!“

„Hvala.“ Pokušala sam da ne mislim šta se sve može desiti ako budem pila vino na potpuno prazan i uspaničen stomak, pa sam samo ovlažila usta.

„Dakle, gospodin Spenser je želeo da se sretne s tobom i porazgovara o nekim novim mogućnostima“, rekla je Meri zatvorivši meni koji joj je,

očigledno, bio dobro poznat. „O nečemu što možeš da radiš naporedno s blogom, izvan *Luka*.“

„Stvarno?“, upitah piljeći u neprozirna stakla njenih naočara. Da li ona to misli ozbiljno?

„Dame.“ Gospodin Spenser raširi meni ispred sebe. „Hoćemo li makar nešto poručiti pre nego što pređemo na posao?“

„Naravno, Bobe.“ Meri se kruto osmehnu i otpi vino. Bila mi je tako čudna. Nikad je nisam videla van kancelarije, a uopšte nije delovala opušteno. U stvari, ništa u vezi s čitavim tim scenariom nije bilo ni ležerno ni ugodno. Počela sam da se osećam kao da sam na večeri s mamom i tatom koji su usred izuzetno neprijatne rasprave. A ko se ikada posvađao s mojom majkom, ne bi to opet pozeleo.

„Jesi li nekad jela u *Pastisu*, Anđela?“ upita Bob.

Odmahnula sam glavom i nategla dobar gutljaj vina. Imala sam utisak da će biti bolje da naprosto ništa ne govorim, koliko god je moguće.

„Onda, za početak predlažem ostrige, a zatim... Možda pastu *puttanesca*?“ Bob zatvori jelovnik.

„Da li znate da *pasta puttanesca* znači *kurvinska pasta*?“ Ovo mi je izletelo kao nešto najnormalnije.

Meri se ovog puta zakašljala u vinsku čašu.

„Mislim, nju su pripremale kurve nakon, da tako kažem, odrađenog posla.“ Pogledala sam u Meri, pa u Boba, pa opet u Meri. Da. Trebalo je da se držim plana o ćutanju.

„Možda *moules frites**“, reče Bob oprezno.

Pre nego što sam stigla da se složim, zacvrkuta je nečiji mobilni. Bob odmače stolicu i izvadi sićušni telefon iz sako. „Strašno mi je žao, dame, to sam ja. Izvinite me na trenutak.“

„Naravno, Bobe“, reče Meri dok je on odlazio od stola, ovog puta kroz stisnute zube.

„Kako uopšte izdržava u sakou?“, pitala sam, okrećući se na stolicu da ga ispratim pogledom dok je izlazio na ulicu. U glavi mi se zavrtele kad sam se osvrnula. „Tako je proketo vruće.“

„Da sam na tvom mestu, ne bih pila tako brzo, Anđela“, rekla je Meri, sipajući mi čašu vode. „Ovo nije neobavezni ručak radi druženja.“

* Dagnje s povrćem i pomfritom. (Prim. prev.)